

ges og udformes i lyset af, at der ikke længere er mulighed for i givet fald at gennemføre tjenestemandssager mod de pågældende. Den angivne begrænsning indebærer, at kommissionen ved formuleringen af en eventuel kritik ikke kan udtale, at der efter kommissionens opfattelse foreligger en tjenestefor-seelse af en sådan karakter, at der ville have været grundlag for at søge et disciplinært ansvar gennemført, hvis den pågældende fortsat havde været ansat i den statslige forvaltning. Baggrunden for denne begrænsning er, at den pågældende som nævnt ikke vil have mulighed for at få et sådant belastende udsagn fra kommissionen efterprøvet under en efterfølgende tjenestemandssag.

Den ovennævnte vurdering af enkeltpersoners forhold omfatter ikke alene spørgsmål af politimæssig karakter i forbindelse med urolighederne på Nørrebro, jf. § 2, stk. 1, nr. 1. Kommissionen skal også foretage en sådan vurdering med hensyn til de spørgsmål vedrørende udformningen og gennemførelsen af Asbjørn Jensens undersøgelse, der er nævnt i § 2, stk. 1, nr. 2 og 3. Kommissionen skal ikke herudover vurdere Asbjørn Jensens undersøgelse.

Kommissionen har som nævnt ikke til opgave at foretage vurderinger af et eventuelt personligt ansvar hos de menige politifolk på Nørrebro. Med menige politifolk sigtes alene til politifolk uden kommando- og ledelsesbeføjelser. Delingsførere, lederen af uropatroljen m.v. er således ikke omfattet af udtrykket »menige politifolk«.

Grundlovens § 61, 2. pkt., indeholder et forbud mod at nedsætte særdomstole med dømmende myndighed. Kommissionen har derfor ikke adgang til at træffe bindende afgørelser om et eventuelt personligt ansvar for involverede personer. Når kommissionens beretning foreligger, må de pågældende myndigheder, herunder ansættelsesmyndigheder, tage stilling til, hvilke konsekvenser der skal drages af kommissionens udtalelser om sådanne ansvars-spørgsmål.

Til § 3

Bestemmelsen fastslår den generelle regel, at kommissionen selv træffer bestemmelse om undersøgelses nærmere tilrettelæggelse. Bestemmelsen er et udslag af kommissionens funktionelle uafhængighed. I den forbindelse åbner bestemmelsen mulighed for, at kommissionen kan bestemme, at materiale, som er tilvejebragt i forbindelse med Asbjørn Jensens undersøgelse, skal indgå i undersøgelsen. Bestemmelsen giver endvidere mulighed for, at kommissionen kan anmode særligt sagkyndige om en

udtalelse eller anden bistand til brug for undersøgelsen.

Til § 4

For at sikre, at undersøgelseskommissionen kan få alle relevante oplysninger frem, er det i bestemmelsen fastsat, at myndigheder og personer er forpligtet til at udlevere dokumenter og andet foreliggende materiale, når kommissionen anmoder om det.

Det er efter den foreslåede bestemmelse ikke et krav, at kommissionen skal kunne specificere de dokumenter, der kræves udleveret. Kommissionen kan på samme måde som en undersøgelsesret ved undersøgelses start anmode de berørte myndigheder og personer om at udlevere alt relevant materiale til kommissionen. Bliver kommissionen bekendt med eksistensen af dokumenter m.v., som den ikke har modtaget i henhold til den indledende udleveringsbegæring, vil kommissionen specifikt kunne anmode om at få udleveret det pågældende materiale.

Den foreslåede udleveringspligt omfatter alt foreliggende materiale, herunder også materiale tilvejebragt i forbindelse med Asbjørn Jensens undersøgelse. Pligten til at udlevere materiale gælder, selv om materialet er internt. Det forudsættes, at internt materiale ikke mister sin interne karakter ved at blive udleveret til kommissionen. Dette svarer til, hvad der antages at gælde ved udlevering af internt materiale til undersøgelsesretter.

Hvis offentligt ansatte undlader at opfylde pligten til at udlevere foreliggende materiale til kommissionen, vil der være tale om en tjenesteforsømmelse, der vil kunne medføre disciplinært ansvar og i grove tilfælde strafansvar efter straffelovens § 156 eller § 157. For ministres vedkommende vil en sådan pligttilsidesættelse efter omstændighederne kunne indebære en overtrædelse af ministeransvarlighedslovens § 5. På den baggrund findes der ikke behov for en særlig regel med henblik på gennemtvungelse af udleveringspligten.

Til § 5

Efter bestemmelsen kan undersøgelseskommissionen anmode Københavns Byret om at indkalde personer til at afgive forklaring for retten.

Forklaring afgives efter reglerne i retsplejeloven. Retten afgør, om de personer, der indkaldes, er forpligtet til at afgive forklaring, og om forklaring afgives under strafansvar.

De indkaldte har som udgangspunkt vidnepligt, jf. retsplejelovens § 168, og vidnerne afgiver normalt forklaring under strafansvar, jf. straffelovens § 158.